

magter og Bulgarien, da Bestemmelserne er saa godt som enslydende i alle de nævnte Traktater. Bestemmelserne i den paagældende Artikel gaar i Korthed ud paa, at alle Stipulationer vedrørende nationale, religiøse og sproglige Mindretal skaber Forpligtelser af international Interesse og derfor skal stilles under Folkeforbundets Garanti. Ingen af Bestemmelserne skal kunne ændres, uden at et Flertal af Raadet billiger det, men i saa Tilfælde skal heller ikke de allierede og associerede Hovedmagter kunne nægte at give deres Tilslutning til en vedtaget Ændring. Ethvert Medlem af Raadet har Ret til at henlede dets Opmærksomhed paa enhver Overtrædelse eller Fare for Overtrædelse af disse Forpligtelser, og Raadet skal derefter kunne tage de Skridt, som det skønner fornødne til en effektiv Gennemførelse af de paagældende Bestemmelser. Enhver Meningsforskel med Hensyn saavel til retslige som til faktiske Spørgsmaal, der maatte opstaa mellem den forpligtede Magt og en Magt, der er Medlem af Raadet, skal betragtes som en Strid af international Karakter og derfor henhøre under den mellemløselige Domstols Competence i Medfør af Forbundspagtens Artikel 14. Domstolens Kendelse skal være inappellabel og have samme Virkning som en Afgørelse, der er truffet i Henhold til Versailles-Traktatens Artikel 13.

Det fremgaar heraf, at det først og fremmest er Forbundsraadet, der skal overvaage Bestemmelsernes Overholdelse. Men selvfølgelig har ogsaa Minoriteterne saavel som Stater, der ikke er repræsenterede i Raadet, Ret til at henlede Forbundets Opmærksomhed paa Krænkelser eller Farer for Krænkelser, uden at dog en saadan Henvendelse har nogen juridisk Følgevirkning. Den er nærmest at betragte som en Anmodning, en Henstilling eller Beretning, der ikke medfører nogen Forpligtelse for Raadet til at tage Affære eller træffe nogen Afgørelse. En saadan Forpligtelse opstaaer først, i det Øjeblik et Medlem af Raadet af Anmodningen eller Beretningen tager Anledning til at henlede Raadets Opmærksomhed paa den eventuelle Overtrædelse eller Fare for Overtrædelse, som Beretningen eller Henvendelsen maatte indeholde. Spørgsmaalet om, hvorledes saadanne Klager skal behandles for Raadet, har indtil videre fundet en Afgørelse i Henhold til en Rapport af Italiens Repræsentant, Grev Tittoni, paa Raadsmødet i Bruxelles den 22. Oktober i Fjor, væsentlig i Overensstemmelse med de lige skildrede Principper.

Paa Raadets Møde den 27. Juli d. A. vedtoges det efter Henstilling fra polsk og czækkisk Side, at alle Anmodninger, som fremkommer fra Ikke-Medlemmer af Folkeforbundet, skal meddeles den interesserede Stat, førend de tilstilles Raadets Medlemmer. Saa fremt denne vil fremsætte Modbemærkninger, hvad den ikke er pligtig til, skal en Erklæring herom inden 3 Uger afgives til Generalsekretariatet. Fristen for Fremsættelsen af disse er sat til 2 Maaneder, og Bemærkningerne skal da samtidig med Klagen tilstilles Raadet og de øvrige Forbundsmedlemmer. Af de Stater, der har paataget sig Forpligtelser til Mindretallenes Beskyttelse, har Jugo-Slavien indtil videre nægtet at godkende den her skildrede Fremgangsmaade.

Hvad gaar nu de enkelte Bestemmelser om Mindretallenes Beskyttelse i de nævnte Traktater ud paa? Jeg skal her atter nøjes med at holde mig til Bestemmelserne i Neuilly-Traktatens Artikler 49—57, da Bestemmelserne, som sagt, er næsten ordret enslydende i alle de andre Traktater.

Det bestemmes da allerførst i Artikel 49, at de efterfølgende Bestemmelser om Mindretalsværn skal have Grundlovskraft, og at ingen Lov eller Forordning maa være i Strid med dem. De egentlige Bestemmelser tilsikker Minoriteterne: 1) fuld Beskyttelse af Liv og Frihed uden Hensyn til Fødsel, Statsborgerret, Sprog, Race og Religion; 2) fuld Religionsfrihed og Udøvelse af enhver Trosbekendelse, der ikke strider mod den offentlige Orden og de gode Sæder; 3) Erhvervelse af Statsborgerret i Landet ved Fødsel paa Statsterritoriet for alle dem, der ikke har anden Statsborgerret; 4) ubetinget Lighed for Loven og Ret til at nyde de samme civile og politiske Rettigheder uden Hensyn til Race, Sprog og Religion, særlig med Hensyn til Adgangen til alle offentlige Embeder og Bestillinger og Retten til at udøve Erhvervsvirksomhed; 5) Ret til frit at bruge Modersmaalet i Skoler, Kirker, i Pressen og for Domstolene; 6) Ret for Mindretallene til paa egen Bekostning at oprette Skoler, Kirker og religiøse eller sociale Stiftelser; 7) Forpligtelse for Staten til paa egen Bekostning i Omraader, hvor Mindretallene udgør en væsentlig Del af Statsborgerne, at oprette Skoler for Mindretallene, dog med Ret til at gøre Undervisningen i Statssproget obligatorisk. Dette er altsaa en Tilladelse, som Danmark f. Eks. slet ikke har gjort Brug af i de sønderjydske Landsdele, hvor Undervisningen i dansk Sprog i de tyske Skoler i Købstæderne ingenlunde er obliga-